

המביא פרק רביעי ביצה

לד.

עין משפט גד מצוה

גד א מיי פ"ג מהל' י"ט
ה' יא טו"ע א"ח
נה ב ג מיי פ"ט מהל'
שמיטה הלכה כ סמג
עשין סג טו"ע י"ד ס'
נג טע"ג ב ג
גד ד מיי פ"ג מהל' י"ט
הלכה ד סמג לאהן עה
טו"ע א"ח ס' תלח ספיק'
ת:
גד ה מיי פ"ט מהל' שנת
הלכה ד:
גד ו מיי פ"ג מהל' סמג
י"ט ע"ג יא סמג
לאהן עה טו"ע א"ח ס'
מק ספיק' ה:
גד ז מיי שם הלכ' ו סמג
שם טו"ע א"ח ס'
מק ספיק' ד:
ה ח ט מיי וסמג שם
טו"ע א"ח ס' מקי
ספיק' ו:
סא י מיי שם הלכ' יא
טו"ע שם שם מקי
ספיק' א:
סב כ מיי שם הלכ' י
טו"ע א"ח שם:
סג ל מיי פ"ד שם הלכה
ו טו"ע א"ח ס'
מק ספיק' א:
סד מ מיי שם הלכה ח
טו"ע א"ח ס' מקי
ספיק' א:
סה נ מיי פ"ד מהל'
שנת הלכה דין טור
ש"ע שם ספיק' ב:

הבא בקדרה חדשה עסקינן, ומשום לזון רעפים נגועו זה וש
מוהים שלא לנשל במחלה נקדרה חדשה. ולא היא דהכא
נקדרה רקנית דלו שייך זה לזון רעפים שזופתה קודם שמציא
המים אבל כשמזשלין זה מאכל לא שייך זה לזון רעפים:
בולגין הראש והרגלים, אבל כל
גופו של גדי אסור. הואיל

ויכול הפשט הקלה לעשות טפי:
ואין מפיגין אותן בצונן כדי לחסמן
והם בשביל לאפות הרר זה
מותר. ומיהו דלמר לעיל אסור לחסמן
אע"פ שהוא עושה נמי כדי לללות
עליהם וי"ל דשאיין זין רעפים לתנור
דמנו (שאיין) כיון דהוא עושה ע"י
משקין שאני דאינו ודאי חוסמן:
ואין אופין בפורני חדשה שמא
תפחת. ואל"ת והא אמרינן
לעיל ואם נשזיל לאפות מותר וי"ל
דהכא שאני בפורני שהוא גדול וש
לחוש יותר שמא תפחת:

אין נופחין במפוח ב'ו'. פירש ר"י
מדלא מפליג זין מפוח של
אומנין זין מפוח של בעל הבית כי
היכי דמפליג נשל אומן זין מפוח
לשפופרת משמע דכל המפוחין
אסורים אפילו של בעל הבית נמיו
יש לחזק שלא לנפש צו כלל מיהו
העולם נהגו צו היתר ע"י להפכו
מלמעלה למטה ואומר מ"ו ה"ר פ"ך
נ"ע דיש לחזק מנה שפיר' מדלא
מפליג וכו' דשמא הא עדיפא ליה
דכולי נשל אומן קא מיירי:

ועוד אמר ר' אליעזר עומד אדם
ב'ו'. פ"ש"י דמשום דקאמר
ר"א חדא לעיל גבי נוטל אדם קיסם
קאמר הכא ועוד אחריתי לקולא
והקשה רש"י הא אפסקו במילי טובא
בזין מוציאין האור והיינו במלתא
אחריתי דלא ע' אמרו זה רבי אליעזר
ורבנן וא"כ לא שייך ציה לנימנו ועוד
דהיי מונח בעירובין (דף כג וס)
דכל היכא דאפסקו דצבר דלא
איירו זה לא שייך לנימנו ועוד ע"כ
נראה לפירוש רש"י דהגרא מהמשה
משזשבת היא בצפירים והא דלמר
ר' אליעזר עומד אדם כו' יש להיות
קודם היא דאין מוציאין וכו' וקשה
דא"כ א"כ סדר הגמ' אינו כמשפט
ור"ת אומר דהיכא דהו תרומה
לקולא שפיר קאמר ועוד אע"ג
דאפסקו במילי אחריתי והא דאמרין
בעירובין דלא שייך לנימנו ועוד
שרויה לשנות מיילי דאור גבי הדדי:

ואומר
רעפים נגועו גס צו: חדשים. וכ"ש ישנים: הרי פן ככל הנגעים העליון. צבצבת נחמר דחמו לתיבת בגויהו מידי: אין ספין אוןן שמן.
להחליקן וללחממן: עשין. שפיין: ואין מפיגין אוןן. לאחר הסקין אין מפיגין הסקין צונן לחסמן שמתקשין ע"י הזון. וכולהו משום דמתקן
מנא: ואם. להפיגן נשזיל לאפות שהוסקו הרבה וחושש שלא תשרף הפת מותר: מולגין. צרותחין: אין טופלין אופס. בסידי להסידי
שערן דהו דרך העזדינין: ואין גוויין אוןן במספרים. דמחוי כרריך לשער: ואין גוויין הירק. התלוש שיש צו ראשי עלין נרקבין
וכמשיין אין גוויין אוןן בתספורת שלו בגוויין זה מן המחובר דמאן דחוי סבר שלקטן הויה: קוגנס ועכביס. מיני ירקות הן שיש
טורח בתקוין: פורני. הן מנוריס שלנו הגדולים ופיהם נזדים ולא מיישיין לטרחא אס יש לו אולכין הרבה דלא סגי ליה בתנור: שמא
תפחת. ע"י שהטה היא ומנאל טורח שלא לזוך: אין נופחין צמפות. דמחוי כחומן עושה מלאכה: ואין מתקנין אל השפוד.
ודלא כר' יהודה. ו"א נמי נזנרס מערב זין ודברי הכל: אין מפיגין אס הקנה. לתת קרומיות תחת המליח על האסכלא
שעושה כלי דכל מידי דעביד להשמע צו הו יתקן כלי: ואין חוששין שמא סקרע. ואפי' נקרעת לא אכפת לו. דאיין זל קורע על
מנת לתפור: באתני' ועוד אמר ר' אליעזר. משום דמנא אחת לקולא גבי מוקיעה והדר אמר אחריתי קאמר ועוד. וקשיא לי בגויה והא
אפסקוה רבנן במילי טובא בזין מוציאין את האור והגן דזהדיה והיינו מלתא אחריתי דלאו מלתיה ואמאי לא אומציינה בעירובין (דף כג.)
גבי ועוד דר' יהודה צן צבא דאותביה מר"א דסוקה ושניין לא אפסקוה אללא במלתיה ואלו אומציינה מהא לא הוה ליה לשנויי הכי ואומר אני
שגרכת המשנה שלא כסדר: עומד אדם על המוקיעה. הכריך הומנה והומנה מועלת לו כגון אחוי ולא אחוי דלמר בזין צריין (לעיל דף כו.):

שליך לבודקן. אס וכלו לקבל מ' לזונה הלך ציו"ט לא דלמא פקעי
ואשתכח דטרח שלא לזוך: ואמרי לה שליך לחסמן. להקשות.
בהסק ראשון הס מתחזקין ומתקשים הלך אע"ג ללזוך ציו"ט נמי
הוא דהא זולין עליהם מיהו כיון דבהסק זה נעשה כלי אסור:
סן הם. צאלו טרפות: דרסה
וערפה נכוסל. אדם שדרס על העוף
זו זורקו ומצטו נכותל: או שרללס
צהמה ומפרנסם. ואינה יכולה לעמוד:
ושהה מעט לעט. יוס א' שלס

ושחטה כשרה: ה"ג א"ר אלעזר בר'
ינאי משום ר"א צן אנטויגונס לריכה
דייקה. כי שהמה מעט לעת נמי
צריכה צדיקה לאחר שחטה שמא
נשתברו רוב ללעותיה או נשברה
השדרה ונפסק החוט שלה או אחד
משאר מיני טרפות. ושהיה דמעת
לעת אטריך דאי לא שהמה אע"פ
שצדקה ולא מנא סימן טרפות טרפה
זו היא אחת משמנה עשרה טרפות
ונקרא רסוקי אצרים שאצריה
מתפקין כולן ואע"פ שאין רושם
יכר זה והו סימנה אס שהמה מעט
לעת צידוע שלא נתרסק אצריה
דקים להו לרבנן מסידי דרסקו אצרים
אינה מה מעט לעת אבל שאר מיני
טרפה היה כל שנים עשר חדש: מהו
לשחט ציו"ט. מי מיישיין הואיל
וצריכה צדיקה ואימיליד זה רעומא:

מי מחזיקין רעומא. בגויה משום
שחש איסור מלאכה ציו"ט דלמא
משחח טרפה ומנאל שחטה שלא
לזוך. בשלמא שאר צהמות אע"ג
דמחמירין אנפשיין וצדיקין מיהו
סמכין ארובא ורוב צהמות אינן
טרפות הכא מאי: ציו"ט. כלומר משום
חומר מלאכה ציו"ט: מפני שליך
לבודקן. ומיישיין דלמא פקעי. אלמא
מחזיקין רעומא משום חומר ציו"ט
שלא לזנן: מפני שליך לחסמן.
ולא משום שחש פקיעה אללא דולאי
משוי ליה מנא בהסק זה: שופס
אס הקדרה. מושיצה רקנית על
האור: מגיס. מנער צבף שקורין
קומצירא"ל: כולן חייבין. מציא את
האור משום מצעיר את הגחלת
דכשהו מוליקה היא מתלבה מרוח
הליכתו. ושופס את העצים לאור משום
מנעיה. שופס קדרה לקמיה מפרס
מאי עביד. נתן מים ותכלין ומגיס
משום מצשל שאף הוא אז מלאכה:
דאישיי אורמעיקרה. כולהו עבדי מעשה

כדפרישיה: דאישיי אור לכוסף. איכה הוא דעבד והגן לא עבדי מידי:
צדיקה חדשה עסקינן. שנותנין אותה רקנית על האור לחסמה:
ומשום לזון רעפים נגועו זה. משום הך גזירה גופה שאסרו לזון
רעפים נגועו גס צו: חדשים. וכ"ש ישנים: הרי פן ככל הנגעים העליון.
להחליקן וללחממן: עשין. שפיין: ואין מפיגין אוןן. לאחר הסקין אין מפיגין הסקין צונן לחסמן שמתקשין ע"י הזון. וכולהו משום דמתקן
מנא: ואם. להפיגן נשזיל לאפות שהוסקו הרבה וחושש שלא תשרף הפת מותר: מולגין. צרותחין: אין טופלין אופס. בסידי להסידי
שערן דהו דרך העזדינין: ואין גוויין אוןן במספרים. דמחוי כרריך לשער: ואין גוויין הירק. התלוש שיש צו ראשי עלין נרקבין
וכמשיין אין גוויין אוןן בתספורת שלו בגוויין זה מן המחובר דמאן דחוי סבר שלקטן הויה: קוגנס ועכביס. מיני ירקות הן שיש
טורח בתקוין: פורני. הן מנוריס שלנו הגדולים ופיהם נזדים ולא מיישיין לטרחא אס יש לו אולכין הרבה דלא סגי ליה בתנור: שמא
תפחת. ע"י שהטה היא ומנאל טורח שלא לזוך: אין נופחין צמפות. דמחוי כחומן עושה מלאכה: ואין מתקנין אל השפוד.
ודלא כר' יהודה. ו"א נמי נזנרס מערב זין ודברי הכל: אין מפיגין אס הקנה. לתת קרומיות תחת המליח על האסכלא
שעושה כלי דכל מידי דעביד להשמע צו הו יתקן כלי: ואין חוששין שמא סקרע. ואפי' נקרעת לא אכפת לו. דאיין זל קורע על
מנת לתפור: באתני' ועוד אמר ר' אליעזר. משום דמנא אחת לקולא גבי מוקיעה והדר אמר אחריתי קאמר ועוד. וקשיא לי בגויה והא
אפסקוה רבנן במילי טובא בזין מוציאין את האור והגן דזהדיה והיינו מלתא אחריתי דלאו מלתיה ואמאי לא אומציינה בעירובין (דף כג.)
גבי ועוד דר' יהודה צן צבא דאותביה מר"א דסוקה ושניין לא אפסקוה אללא במלתיה ואלו אומציינה מהא לא הוה ליה לשנויי הכי ואומר אני
שגרכת המשנה שלא כסדר: עומד אדם על המוקיעה. הכריך הומנה והומנה מועלת לו כגון אחוי ולא אחוי דלמר בזין צריין (לעיל דף כו.):

היינו היכא דהו חדא לחומרמא וחדא לקולא ע' והא דאפסקוה זהו לפי
שרויה לשנות מיילי דאור גבי הדדי:
רעפים נגועו גס צו: חדשים. וכ"ש ישנים: הרי פן ככל הנגעים העליון.
להחליקן וללחממן: עשין. שפיין: ואין מפיגין אוןן. לאחר הסקין אין מפיגין הסקין צונן לחסמן שמתקשין ע"י הזון. וכולהו משום דמתקן
מנא: ואם. להפיגן נשזיל לאפות שהוסקו הרבה וחושש שלא תשרף הפת מותר: מולגין. צרותחין: אין טופלין אופס. בסידי להסידי
שערן דהו דרך העזדינין: ואין גוויין אוןן במספרים. דמחוי כרריך לשער: ואין גוויין הירק. התלוש שיש צו ראשי עלין נרקבין
וכמשיין אין גוויין אוןן בתספורת שלו בגוויין זה מן המחובר דמאן דחוי סבר שלקטן הויה: קוגנס ועכביס. מיני ירקות הן שיש
טורח בתקוין: פורני. הן מנוריס שלנו הגדולים ופיהם נזדים ולא מיישיין לטרחא אס יש לו אולכין הרבה דלא סגי ליה בתנור: שמא
תפחת. ע"י שהטה היא ומנאל טורח שלא לזוך: אין נופחין צמפות. דמחוי כחומן עושה מלאכה: ואין מתקנין אל השפוד.
ודלא כר' יהודה. ו"א נמי נזנרס מערב זין ודברי הכל: אין מפיגין אס הקנה. לתת קרומיות תחת המליח על האסכלא
שעושה כלי דכל מידי דעביד להשמע צו הו יתקן כלי: ואין חוששין שמא סקרע. ואפי' נקרעת לא אכפת לו. דאיין זל קורע על
מנת לתפור: באתני' ועוד אמר ר' אליעזר. משום דמנא אחת לקולא גבי מוקיעה והדר אמר אחריתי קאמר ועוד. וקשיא לי בגויה והא
אפסקוה רבנן במילי טובא בזין מוציאין את האור והגן דזהדיה והיינו מלתא אחריתי דלאו מלתיה ואמאי לא אומציינה בעירובין (דף כג.)
גבי ועוד דר' יהודה צן צבא דאותביה מר"א דסוקה ושניין לא אפסקוה אללא במלתיה ואלו אומציינה מהא לא הוה ליה לשנויי הכי ואומר אני
שגרכת המשנה שלא כסדר: עומד אדם על המוקיעה. הכריך הומנה והומנה מועלת לו כגון אחוי ולא אחוי דלמר בזין צריין (לעיל דף כו.):

(א) מולין דף טז (ט) ש"ס:
(ב) [טופס] צנת פ"ג:
(ג) [טופס] פ"ג:
(ד) [טופס] ש"ס, (ו) ש"ס,
(ה) [טופס] ש"ס, (ו) ש"ס,
(ז) ש"ס, (ח) ל"ל לזונן,
(ט) ללעיל ס' (ט) (א) ואלו ל"ל
אירון, (ט) וע"י מוס' מגילה
כמ. ד"ה ועוד,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ואין חוששין
בו דאין זה קורע ע"פ
להפור. קשה לי הא מ"מ
אסור מדרבנן ואמאי לא
מנא רש"י כפשוטו דהא
קיי"ל כ"ש דדבר שאין
מתכין מותר ופסקי רש"י
לא הו דהא הי רק מש
שמה מקיע:

לעזי רש"י

קומצירא (קומצירב) א.
לבוש.

מוסף תוספות

- א. בירוש משום דחומי
מחסם לה. והילכך יש
ליזהר בפסח שרגליין
העולם לקנות כלים
חדשים לבשל בהם דבר
מערב הפסח. ש"ת.
ב. משום
טורח
ההפשטה קלה טפי. מ"ה.
ג. כיון דבתרשים א"כ
מדצריכו עדיין חיטום א"כ
בלא הפנת צונן אפילו
העולם לקנות כלים
חדשים לבשל בהם דבר
מערב הפסח. ש"ת.
ד. כיון דבתרשים א"כ
מדצריכו עדיין חיטום א"כ
בלא הפנת צונן אפילו
העולם לקנות כלים
חדשים לבשל בהם דבר
מערב הפסח. ש"ת.

בפורני ומחמין חמין באנטיכי. פירוש אנטיכי כחמין אנטיכי אע"פ שגורפה אין שוחין ממנה, והני מילי בשבת אבל בירוש מותר. ואין אופין בפורני חדשה שמא תפחת. ת"ר אין נופחין באור במפוח, אבל נופחין בשפופרת. ואין מתקנין השפוד ואין מחזירין אותו, ואין פוצעין קנה לצלות בו מליח, אבל פוצעין אגודים במטלית ואין חושש משום קריעה. אלו כולן פשוטות הן והלכות הן. בתני' א"ר אליעזר עומד אדם על המוקיעה ערב שבת כו.